

Polítics provincians

Ens dol, com a esquerrans i com a catalanistes, que hi hagi qui dins del nostre partit parli amb evident lleugeresa de "nacionalismes de via estreta", de propagandistes de Folklore" i d'excursionistes de costellada.

Cal dir, i ho faig jo, el més modest de tots, que dins l'ideari d'Esquerra Republicana de Catalunya, partit essencialment democràtic i racialment català, hi són acceptades com a base de la seva actuació la llibertat individual i la llibertat col·lectiva i que no segueixen els principis bàsics del partit els que no senten i els que no lluiten per aquests dos principis bàsics i fonamentals de la nostra actuació, ratificats pel nostre poble en les glorioses jornades electorals del 12 d'abril i del 28 de juny de l'any passat i en la diada històrica del 14 d'abril, proclamació de la República Catalana, que feu triomfar la República Espanyola.

No són nacionalistes de via estreta els que aportaren a l'Esquerra llur historial net i brillant de constant sacrifici i propaganda pels ideals de llibertat del nostre poble, sofrint presons i exilis; no són nacionalistes de via estreta els que avui lluiten i viuen pel triomf de la voluntat del poble català que és la seva voluntat nacional de llibertat per ell i els altres pobles vexats i oprimos de la Península i d'arreu del món. No són nacionalistes de via estreta els que creuen en la eficiència i en la capacitat de govern d'aquesta voluntat tan fermament i tan repetidament expressada pel nostre poble i cada vegada d'una fàisó més profunda i més extensa. No són nacionalistes de via estreta aquells que basant-se democràticament en aquest voler lliurement manifestat del nostre poble sotgen horitzons ilimitats, tenen àmplies concepcions humanes i universals de llibertat, de comprensió i de convivència germanívola. No són nacionalistes de via estreta aquells qui deixant en lloc secundari, història, geografia, tradició i demés raons d'ahir, és basen en la voluntat del poble avui, en la necessitat actual de llibertat del nostre poble per tal d'estructurar, de bastir la seva obra de demà, obra alliberadora i de progrés pels nostres fills per

tal de colaborar lliurement, tal com escau a pobles i homes que tenen plena consciència de la seva dignitat col·lectiva, individual i humana en les futures cristallitzacions mundials.

No som propagandistes de Folklore els que en l'estudi de les melodies populars dels pobles no podem enyorances malaltisses ni egoismes nacionals sinó que hi cerquem aquell fons d'humanitat pregon que ens emociona perquè ens posa al nu l'ànima del poble, sigui quina sigui la llengua que les expressi i la tonada que les vivifiqui.

No ens mouen odís ni rancúnies, ni petites concepcions patriarcales, ni cerquem destacar la nostra personalitat, ni fer valer els nostres mèrits. Som catalans liberals i humans i a la llibertat i a la humanitat servim noblement i si s'escau el cas que la nostra joventut i la nostra empena esperin un xic aquell seny tradicional, potser no tan nacional com es creuen els nostres monàrquics i ex-monàrquics, que pensin els nostres amics que en moments de trencar motllos vells i fressar camins nous cal sentir almenys, de tant en tant, sorolls de pi cot i de trencadissa, car sense uns i altre no és possible cap renovació.

Que meditin un xic els que encara creuen que el problema de Catalunya és un problema de bon govern i que el poble català quedaria satisfet només amb que el govern espanyol sabés governar-lo bé, que la seva concepció de la realitat catalana és molt més estreta, molt més baixa de sostre que la nostra, que és una concepció netament provinciana i absolutament renyida amb l'actual voler del poble català i amb la realitat política actual a la nostra terra.

Polítics provincians poden potser triomfar i fer carrera a Madrid. A casa nostra cauran sorollosament enduts per la voluntat del nostre poble de govern propi i de política àmpliament nacional i humana.

J. RIERA I PUNTÍ

17-6-1932.

CATALUNYA SERA SEMPRE
EL QUE ELLA VULGUI I EL
QUE ELS SEUS HOMES ME-
REIXIN.

Reunió de parlamentaris catalans

Tal com estava anunciat, dilluns, a un quart de cinc se celebrà la reunió de parlamentaris catalans al Palau de la Generalitat de Catalunya.

Els diputats, en acabar la reunió, anaren sortint, sense que cap d'ells fes manifestacions.

Davant d'aquest mutisme els informadors s'adreçaren vers el senyor Sbert, que generalment actua de secretari, el qual vingué a dir:

—La reunió ha estat senzillament un canvi d'impressions sobre les esmenes presentades a l'article segon i les que puguin presentar-se en el successiu.

Com que no coneixem el text definitiu del dictamen que presentarà la comissió, no hem pogut adoptar cap acord concret. La reunió ha consistit en un canvi d'impressions que serveixi d'orientació, examinant totes les esmenes presentades.

Durant la reunió, s'han fet hipòtesis que no poden fer-se públiques, com podeu ja comprendre. No crec necessari fer cap altra nota, car el que he dit és una simplificació de tot el que s'ha tractat.

Més tard els periodistes procuraren obtenir unes declaracions del senyor Sbert, qui manifestà el següent:

—Les Corts, en primer lloc, han de tenir cura a no imposar un dictamen que fereixi els sentiments de Catalunya. Si ho fan, no serà aquest el camí de resoldre el problema català. Freqüentment, per ignorància, o per lleugeresa, els nostres sentiments són ferits inconscientment sense que per altra part es dedueixi cap benefici per a Espanya com ells creuen. Molt al contrari. El diàleg en termes poc conciliadors allunya les solucions.

Fora de Catalunya, han de tenir present que no es tracta de redactar i aprovar un Estatut per als castellans i per als no catalans residents a Catalunya. Es tracta d'un Estatut per a Catalunya. Tal com presenten molts les garanties, sembla que l'Estatut que ells volen és un Estatut de tolerància per a nosaltres; és a dir, sembla que som autoritzats a ésser catalans.

A Catalunya, és necessari que es mediti que un poble, no s'atropella les seves organitzacions ni accepta mai cap límit a les seves possibilitats. No hi ha més límits que la se-

va vitalitat i la seva capacitat. Per a això no basta viure. Hem de viure ordenadament amb perseverança, per a acabar la Catalunya començada. L'Estatut de Catalunya, serà una primera pedra o un sòlid fonament segons les Corts espanyoles sàpiguen o no resoldre el nostre plet; però Catalunya serà sempre el que ella vulgui i el que els seus homes mereixin. I tard o d'hora, tindrà tot el que vulgui.

—Què opineu sobre l'article segon?

—Jo espero que aquests dies hauran servit a la comissió d'estatuts per a meditar i per a comprendre que si les Corts són sobiranes, sobre la sensibilitat ferida, no hi ha altra sobirania que la generosa delicadesa d'una cordial confiança que permeti la convivència o "conllevància". D'altra manera, no correspondria a la nostra actitud.

Els Estatuts bascos

En una reunió d'Ajuntaments, celebrada a la Diputació de Pamplona, es plantejà la qüestió de presentar un Estatut de les províncies d'Alava, Biscaia i Guipúscoa conjunt amb Navarra, o que aquesta darrera presentés el seu per separat.

En vista del resultat de la votació de Navarra contra l'Estatut conjunt, el president senyor Laiseca digué que ja que Navarra desitjava un Estatut per separat de les altres províncies esmentades i aquestes el desitjaven conjunt, ho sollicitarien així del Govern.

Aquesta reunió ha estat molt comentada.

Impost sobre les grans rendes

El Congrés dels Diputats dels Estats Units ha aprovat les següents tarifes per a l'impost progressiu sobre les grans rendes:

Pels primers 4.000 dòlars de renda anual es tributarà el 4 per 100, pels segons 4.000 dòlars el 8 per 100, i així en aquesta proporció fins arribar a la renda d'un milió de dòlars per la qual s'haurà de pagar al Tresor un 55 per 100.

Amb aquests impostos es calcula que es beneficiarà el Tresor Públic en 225 milions de dòlars anuals.